

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ordet for en kort Bemærkning.

Ulrich: Naar det ærede Medlem vil betegne mit Partis Stilling i denne Sag som negativ, vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at vor Stilling i denne Sag i allerhøjeste Grad er positiv. Vi har stillet et positivt Forslag til hele Jordlovsspørgsmaalets Løsning, og Tiden vil vise, at dette Forslag var det bedste af samtlige Forslag, der nogen Sinde har ligget paa Tingets Bord.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Mads Larsen: Det ærede Medlem siger, at hans Parti har stillet et positivt Forslag, og det er ganske rigtigt, men at det skulde være det bedste af de Forslag, der har foreligget, det skyldes der i meget høj Grad Bevis for. Det var ikke et positivt Forslag i virkelig Forstand, thi det ærede Medlem og hans Parti tager i Forslaget selv Forbehold mod, at det overhovedet skulde træde i Virksomhed nu eller føres ud i Livet. Det skal vente, indtil den Tid, da Halvdelen af de Mennesker, der skulde have disse Brug, maaske er døde af Sult.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ordet for en kort Bemærkning.

Ulrich: Mit Parti har tilladt sig overfor Samfundet at gøre opmærksom paa, at vi anser det for at være en Letsindighed at gaa til Udstykning af Jord og Oprettelse af Smaabrug i det Øjeblik, hvor vi befinder os paa en Højkonjunkturs Top, fordi der efter vor Mening ikke er nogen som helst Mulighed for, at saadanne Brug kan svare sig under de synkende Priser.

Niels Frederiksen: Jeg skal ikke forlænge Debatten ret meget, men der er blandt de faldne Udtalelser enkelte, jeg gerne vil knytte nogle Bemærkninger til. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Ulrich, at Fremtiden kommer neppe til at vise, hvor fortrinligt hans Partis Lovforslag er, det bliver nemlig aldrig vedtaget i dansk Politik og kan saaledes ikke komme til at vise sine gunstige Virkninger. Et andet Udtryk af det ærede Medlem vil jeg ligeledes anholde. Det ærede Medlem sagde, der var den Forskel paa den gamle Husmandslov og Loven af 4. Oktober 1919, at efter denne maatte Staten være Goldamme for de Statshusmænd, der blev sat i Vej efter den. Det

er kun det ærede Medlem, der vil være Goldamme for disse Statshusmænd, vi andre hævder, at Staten har ingen Forpligtelse i saa Henseende; vi slipper dem ind i det Erhverv under frie Vilkaar, og de maa være sig deres Ansvar bevidst og deres egen Lykkes Smed. Det er altsaa ikke Loven, der fordrer, at man skal være Goldamme for disse Husmænd, det er det ærede Medlem Hr. Ulrichs ganske forkerte Anskuelse baade angaaende Loven og angaaende de Vilkaar, disse Folk arbejder under.

Jeg skal ikke komme ind paa en yderligere Drøftelse af hele dette Spørgsmaal om de Vilkaar, som de Nybyggere kommer til at arbejde under, der har startet det sidste Aar under Betingelserne efter Loven af 1919. Jeg vil kun have Lov til at stille det Spørgsmaal: Mon man ikke skal være lidt varsom med at fremstille disse Menneskers økonomiske Forhold som saa elendige, som det ærede Medlem Hr. Ulrich gjorde? Lad dem dog leve i Fred saa længe som muligt, der er ingen af dem, der er druknet i Mosen endnu, det er dog tidsnok at holde Begravelse over dem, naar det viser sig, at de er døde. Tre af disse Mænd har sagt til mig: Kan I ikke snart holde op derinde i Rigsdagen, I gør os jo til Fattiglemmer alle sammen; efter de faldne Udtalelser skulde vi jo være saadan stillede, at ingen længere tør betro os en Sæk Majs. De sætter fuldkommen den Tillidskredit over Styr, som jeg er enig med den højtærede Landbrugsminister i, at ingen af dem kan undvære, medmindre han er Kapitalist, naar han begynder. Og den, der har prøvet at starte et dansk Landbrug med den Tillidskredit, han som hæderlig Mand har erhvervet, og som stræbsom Mand mener han kan gøre sig fortjent til, er ganske sikkert meget lidt begejstret over, at hans økonomiske Forhold bliver draget frem i den høje Rigsdag paa en saadan Maade, at det faar Udseende af, af han er fuldstændig til Rotterne, saa ingen tør indlade sig med ham. Jeg vil minde om, at selve Ordføreren for Deputationen nede fra Egholm har offentliggjort i Bladene, at det maa ikke opfattes saaledes, at de ikke kan klare sig uden det Tillægslaan, som de andrager om, og de har hverken givet Landbrugsministeren eller Pressen Ret til at fremdrage deres Forhold paa den Maade. Dette vil jeg fremhæve til Slutning, thi man kan, naar man ikke er tilstrækkelig forsigtig og ikke tilstrækkelig forstaar det, man har fat paa, komme til at skade det, man i Virkeligheden ønsker at gavne. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem Hr. Ulrich har sagt paa Egholm, at her kom Manden, der vilde gavne, og